

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. L. E.**, zastoupeného JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem, se sídlem U Soudu 363/10, 460 01 Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č. j. OD 669/12-3/67.1/12147/Rg, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 24. 6. 2013, č. j. 63 A 10/2012 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v návěti označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v návěti označenému rozhodnutí žalovaného. Věcně se jednalo o pokutu za dopravní přestupek.

[2] Usnesením č. j. 6 As 118/2013-28 ze dne 11. září 2013 Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že kasační stížnost pro opožděnost odmítl (výrok I); výrokem II rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, a výrokem III vyslovil, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč – ten byl také následně žalobci z účtu Nejvyššího správního soudu vrácen (poukaz na č. l. 33). Toto své usnesení Nejvyšší správní soud odůvodnil takto: *„Protože stěžovateli byl napadený rozsudek doručen prostřednictvím držitele poštovní licence v pátek dne 12. 7. 2013, byl posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku pátek dne 26. 7. 2013 (srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 5 Afs 13/2003 - 58, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS). Jelikož stěžovatel podal prostřednictvím svého právního zástupce kasační stížnost ve formě datové zprávy prostřednictvím datové schránky až v pondělí dne 29. 7. 2013, stalo se tak po uplynutí lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věta s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., odmítl jako opožděnou.“*

[3] Proti usnesení č. j. 6 As 118/2013-28 ze dne 11. září 2013 (dále jen „usnesení Nejvyššího správního soudu“) uplatnil stěžovatel ústavní stížnost, jíž Ústavní soud nálezem sp. zn. II. ÚS 3528/13 ze dne 24. června 2014 vyhověl a usnesení Nejvyššího správního soudu zrušil; v části, v níž ústavní stížnost směřovala proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem

– pobočky v Liberci ze dne 24. června 2013, č. j. 63 A 10/2012 - 42, ji Ústavní soud pro nepřipustnost odmítl. Věc se tak znovu vrátila do stadia řízení před Nejvyšším správním soudem po podání kasační stížnosti.

[4] Důvodem kasace usnesení Nejvyššího správního soudu ze strany Ústavního soudu byl závěr o porušení základního práva stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jehož se Nejvyšší správní soud podle Ústavního soudu dopustil tím, že usnesení Nejvyššího správního soudu nebylo „*řádně, srozumitelně a logicky odůvodněno*“, resp. že se „*soud nerypořádal se všemi právně relevantními námitkami účastníka řízení*“. Pro další řízení – při vázanosti Nejvyššího správního soudu právním názorem Ústavního soudu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky – je proto nezbytné vymezit, na co se má Nejvyšší správní soud, máje nyní příležitost znovu kasační stížnost posoudit, zaměřit. Nejvyšší správní soud podle Ústavního soudu konkrétně „*neragoval na námitku stěžovatele obsaženou v kasační stížnosti, že rozhodnutí krajského soudu nebylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele, ale přímo stěžovateli*“, čímž minul „*prostor, jenž byl pro posouzení zde rozhodné otázky (právních účinků doručování pouze účastníkovi soudního řízení a nikoli jeho právnímu zástupci) rozhodný*“. Ústavní soud konstatoval, že „*příslušné zdůvodnění je, do určité míry, obsaženo posléze až ve vyjádření Nejvyššího správního soudu jako účastníka řízení k ústavní stížnosti*“. Ústavní soud současně přisvědčil právnímu názoru Nejvyššího správního soudu, že při hodnocení včasnosti podané kasační stížnosti je nutné vycházet z okamžiku materiálního doručení napadeného rozsudku krajského soudu, to však má v daném případě význam jen potud, „*pokud jde o určení okamžiku, kdy se s napadeným rozsudkem krajského soudu prokazatelně seznámil právní zástupce stěžovatele, jestliže jím byl stěžovatel v předmětném řízení zastoupen. Otázkou doručení napadeného rozsudku krajského soudu právnímu zástupci stěžovatele, resp. otázkou, zda jím byl stěžovatel v řízení před krajským soudem zastoupen, se však Nejvyšší správní soud ve svém usnesení o odmítnutí kasační stížnosti nezabýval*“. Ústavní soud v této souvislosti zmínil usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 384/2005, 3 Azs 151/2005 a 3 Azs 25/2005, jakož i komentář k soudnímu řádu správnímu Jemelka L. a kol, Praha: C.H. Beck, 2013, s. 314).

[5] Nejvyšší správní soud při nynějším posouzení kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost byla skutečně opožděná a v souladu se závazným pokynem Ústavního soudu doplňuje své odůvodnění o reakci na námitku stěžovatele, že mu napadený rozsudek krajského soudu nebyl doručen, resp. že mu nebyl doručen řádně, protože mu byl doručován na adresu jeho advokátní kanceláře, nikoli na adresu bydliště, nadto byl doručen přímo stěžovateli a do jeho datové schránky, a nikoli jeho právnímu zástupci. Tuto otázku Nejvyšší správní soud zodpověděl ve svém vyjádření pro Ústavní soud, jež, jak Ústavní soud ve svém nálezu připustil, do určité míry postup Nejvyššího správního soudu zdůvodňuje. Při příležitosti opětovného posouzení kasační stížnosti tak postačí v odůvodnění tohoto usnesení argumenty Nejvyššího správního soudu zopakovat.

[6] Pokud jde o otázku, zda rozsudek krajského soudu byl či nebyl stěžovateli doručen řádně, nutno na základě soudního spisu krajského soudu poukázat na následující listiny:

1. Žalobu na č. l. 1-4 podal osobně stěžovatel, jenž je sám advokátem, právním profesionálem, nezastoupen, a jako svou adresu uvedl „*B. 1807, Č. L.*“.
2. Podáním na č. l. 26 stěžovatel krajskému soudu sdělil, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání; na obálce jako zpáteční adresu uvedl „*Advokátní kancelář L. E., E. 998, Č. L.*“ – č. l. 27.
3. Na den 24. 6. 2013 v 9.45 hod krajský soud nařídil jednání a předvolal na něj stěžovatele – č. l. 28.
4. Na jednání 24. 6. 2013 v 9.45 hod se stěžovatel nedostavil, dostavil se však jako jeho zástupce advokát JUDr. Alexandr Šoljak, jenž se na místě vykázal plnou mocí ze dne 18. 6. 2013 (založenou do spisu na č. l. 33). V této plné moci je u zmocnitele

uvedeno: „L. E., bytem E. 998, Č. L.“. Touto plnou mocí zmocnil stěžovatel advokáta ke všem úkonům v rozsahu všech procesních předpisů „za účelem mého zastoupení ve věci u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec – vedeno pod č. j. 63 A 10/2012 proti Krajskému úřadu Libereckého kraje, IČ: 70891508 dne 24.6.2013 v 9.45 hodin“.

5. Na str. 2 rozsudku krajský soud k otázce zastoupení uvedl: „Při jednání soudu 24.6.2013, kterému nebyl žalobce přítomen, setrval žalobce prostřednictvím svého zástupce, který byl zmocněn k zastupování žalobce toliko při jednání dne 24.6.2013, na důvodech podané žaloby ...“.
6. Rozsudek krajského soudu byl zaslán stěžovateli „na pruh“ do vlastních rukou jako fyzické osobě, na adresu E. 998, Č. L.. Dle doručky na č. l. 44 byla písemnost uložena 3. 7. 2013 na poště a stěžovatelem osobně vyzvednuta v pátek 12. 7. 2013.

[7] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel sám v kasační stížnosti uvedl, že mu byl napadený rozsudek doručen v pátek 12. 7. 2013. Ostatně, podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést, kdy mu napadené rozhodnutí bylo doručeno. Tato náležitost není samoučelná; slouží k rychlému vyhodnocení včasnosti podání a k šetření času a nákladů soudu.

[8] Ze soudního spisu krajského soudu tedy vyplývá:

- a) Není pravdivé tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že mu byl rozsudek doručen do datové schránky advokáta. Naopak, byl mu doručován jako fyzické osobě nikoli s dodatkem „advokát“ nebo jeho advokátní kanceláři, toliko na adresu jeho pracoviště, tj. na adresu, na níž jeho advokátní kancelář sídlí. Nutno poukázat na to, že z této adresy sám stěžovatel činil některé úkony vůči soudu a že ji dokonce na plné moci, tj. v posledním úkonu učiněném vůči soudu před vyhlášením rozsudku, deklaroval jako své bydliště. Ostatně i v řízení před Nejvyšším správním soudem stěžovatel střídavě uplatňoval obě adresy (viz č. l. 20 spisu Nejvyššího správního soudu). V právním řádu přitom obecně platí, že účastníku lze doručovat na kterémkoli místě, na němž bude zastížen (§ 46a odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.).
- b) Za zavádějící lze označit tvrzení stěžovatele obsažené v ústavní stížnosti, že mu byl rozsudek doručen v jeho advokátní kanceláři na adrese E. 998, Č. L. Naopak z doručky plyne, že stěžovatel zásilku osobně převzal na poště, kde byla písemnost uložena, stejně jako by mu tam byla uložena v případě, že by mu byla doručována na adresu trvalého bydliště, nebyl-li by v něm doručovatelem zastížen.
- c) Není pravdivé tvrzení stěžovatele v kasační a ústavní stížnosti, že mělo být doručováno jeho právnímu zástupci. Z plné moci předložené právním zástupcem na jednání před krajským soudem je zřejmé, že byla omezena jen na účast na jednání. Veškeré ostatní procesní úkony v řízení stěžovatel činil osobně nezastoupen, tudíž pro ostatní úkony v řízení včetně doručování konečného rozsudku stěžovatel zastoupen nebyl. Krom toho, stěžovatel v kasační stížnosti (ani v ústavní stížnosti) nevznesl námitku proti výslovnému závěru krajského soudu na str. 2 rozsudku, který vyhodnotil plnou moc předloženou na jednání jako plnou moc pro účast na jednání, a nikoli jako procesní plnou moc. Stěžovatel pouze tvrdil, že byl zastoupen, aniž by toto své tvrzení zejména ve vztahu k výslovnému závěru krajského soudu konkretizoval, resp. osvětlil.

[9] Napadený rozsudek krajského soudu byl tedy zcela řádně stěžovateli do jeho vlastních rukou doručen v pátek 12. 7. 2013, dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti uplynula v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. (který upravuje shodně s celým právním řádem počítání procesních lhůt určených podle týdnů, měsíců nebo let) o dva týdny později v pátek 26. 7. 2013, který byl běžným pracovním dnem. Stěžovatel kasační stížnost podal datovou zprávou

až v pondělí 29. 7. 2013. Uvedená data stěžovatel nijak nerozporoval, a Nejvyšší správní soud je proto považuje za nesporná.

[10] Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel v řízení před krajským soudem právním zástupcem s procesní plnou mocí ani s plnou mocí omezenou speciálně na doručení rozhodnutí krajského soudu zastoupen nebyl, nemůže se uplatnit poukaz Ústavního soudu na některá usnesení Nejvyššího správního soudu a komentářovou literaturu, z nichž by mělo vyplývat, že doručení rozsudku zastoupenému nemá účinky na běh lhůt, včetně lhůty pro podání kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věta s. ř. s.). Proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., odmítá jako opožděnou.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Spolu s kasační stížností stěžovatel zaplatil i soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Na základě výroku III usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 118/2013 - 28 ze dne 11. září 2013 byl stěžovateli zaplacený soudní poplatek již vrácen. Nálezem Ústavního soudu sice došlo ke zrušení citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu v celém rozsahu, včetně výroku III, nic to však nemění na tom, že stěžovateli byl – v kontextu s nyní vydávaným usnesením – soudní poplatek vrácen po právu v souladu s § 10 odst. 3 větou poslední a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že vrácením soudního poplatku nastala situace, jako by soudní poplatek zaplacen nebyl, není žádného důvodu o soudním poplatku, resp. jeho vracení v souvislosti s nynějším usnesením o odmítnutí kasační stížnosti rozhodovat.

[14] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že původní usnesení ze dne 11. září 2013 bylo vydáno 6. senátem Nejvyššího správního soudu ve složení Bohuslav Hnízdl (předseda senátu), Tomáš Langášek (soudce zpravodaj) a Eva Šonková. S ohledem na změnu složení 6. senátu rozvrh práce Nejvyššího správního soudu pro rok 2014 stanovil v bodě 16 pravidel rozdělování věcí, že neskončené věci 6. senátu, v nichž jsou soudci zpravodaji Eva Šonková nebo Tomáš Langášek, projedná a rozhodne senát složený z těchto soudců a předsedy senátu, jímž bude Petr Průcha nebo Karel Šimka určený v konkrétní věci podle pravidla č. 8, tj. v sudé věci, již je i nyní rozhodovaná věc, pod předsednictvím Karla Šimky.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu